

[Poul Møller.]

til en fordeling på de forskellige indkomstkilder for staten, som mindst muligt ned sætter fremdriften, initiativet, arbejdslysten og alt det, der skal til for at trække, for det er jo lokomotivet, der skal trække hele samfundet, også statsekspansionen, og alle de ønsker, vi kan have i de forskellige politiske partier. Hvis vi ikke har dette lokomotiv til at trække, som er borgernes initiativ og arbejdslyst, så går det hele i stå; i så fald kan vi have nok så store og fine planer, men vi kan ikke få dem finansieret. Vi gjorde et forsøg derpå ved omsforliget ved at ændre den tidligere fordeling, der var mellem direkte og indirekte skatter. Det lykkedes delvis, men også kun delvis. Udviklingen siden har igen formet forholdet således, at vi i dag næsten står, hvor vi var før omsforliget med fordelingen af forbrugsskatter, omsætningsskatter på den ene side og direkte skatter på den anden.

Efter min opfattelse må vi i så vid udstrækning som muligt holde indkomsterne fri af det kraftigt stigende skattetryk og i stedet gå over til at holde forbruget nede igennem skattetrykket. Herved ville man da også tilgodese valutariske formål. Det er givet, at den skattepolitik, der hviler tungest på forbruget og mindre tungt på indkomstdannelsen, vil have større chance for at skabe en valutamæssig balance end den skattepolitik, der hidtil har været ført. En valutamæssig balance kan i så fald skabes, uden at vi skal gå til panikagtige foranstaltninger, ekstraordinære indgreb og nye forhøjelser af skattesatserne.

Derfor havde vi i februar måned arbejdet på at få en omlægning i stedet for en forhøjelse af de direkte skatter, men det høje ting har misforstået hensigten med vor politik, hvis det tror, at man skal og kan rette forholdet mellem de direkte og indirekte skatter blot ved at forhøje de indirekte skatter og sige, at så har man også forhøjet den relative procent og den relative fordeling mellem indirekte og direkte skatter. For det første kommer den væsentlige forhøjelse af de direkte skatter ganske af sig selv; indkomststigningen fører den op i progressionen, og som det også fremgår af den økonomiske årsoversigt og finanslovsforslaget, stiger de direkte skatter, ind-

komstskatterne, meget væsentligt i det kommende år, uden at nogen skatteprocent bliver ændret. Borgerne skal aflevere mange flere hundrede millioner kroner i indkomstskatter på grund af systemet, på grund af selve lovens procentsats. For det andet er det jo givet, at det, at man kun lægger nye afgiftssatser oven på den indirekte beskatning jo ikke fremkalder de fordele, det vil have at fremme arbejdslysten og produktionen ved at nedsætte de direkte skatter.

Vi har derfor udarbejdet en 3-årig plan, som den højtærede finansminister og regeringen er bekendt med. Efter den 3-årige periode, som vi havde håbet at påbegynde i dette forår i forbindelse med de nye indirekte afgifter, som regeringen foreslog indført i februar, ville vi i løbet af 3 års perioden nå op til en proportionalskattegrænse på 30.000 kr. med en bundgrænse på 8.000 kr. Vi ville have reduceret skatteprocenten, men var naturligvis villige til en forhandling om, hvor langt man kunne gå ned med den nuværende skatteprocent på 21 for at lempe beskatningen for mindre indtægter og mellemindtægter. Vi ville, når vi nåede de 30.000 kr., mene, at vi så var kommet så langt med proportionalskatten, at man, uden at det fik skattepolitisk slagside, og uden at der var forbundet store problemer med det, kunne gå over til særbeskatning i stedet for sambeskatning. Men hele denne plan og hele dette arbejde for at tage det første skridt i år var naturligvis omsonst, da regeringen i februar gennemførte sine forhøjede afgifter, uden at ville være med til en samtidig nedsættelse af de direkte skatter helt eller delvis svarende til den forhøjelse af forbrugsafgifterne, der finder sted, og dermed er for vort vedkommende mulighederne udtømt i dette forår. Vi må så håbe på, at vi har større muligheder til næste år, og det afhænger naturligvis meget af det magtforhold, der er her i tinget, når vi næste gang skal drøfte skatterne.

For øvrigt forekommer det mig, at den høje regering har forsømt skattelovgivningens væsentligt. De skattepolitiske fremskridt, der er nået i de 10-11 år, hvor socialdemokratiet har haft regeringsansvaret — eller det væsentlige regeringsansvar — er praktisk taget alle blevet påtvunget eller